

אדיפוס

OEDIPUS

מחזה מאת:

רוברט אייק, על פי סופוקלס

נוסח עברי: אלי ביז'אווי

בימוי: עירד רובינשטיין

תוכן עניינים

[צוות ושחקנים](#)

[על המחזה](#)

[שיחה עם במאי ההצגה עירד רובינשטיין](#)

[אלי ביז'אווי על התרגום](#)

["המיתוס של אדיפוס ביוון העתיקה" מאת ד"ר מעין מזור](#)

[תסביך אדיפוס וגילוי עריות](#)

[היוצרים](#)

[משתתפים](#)

[Crew and Cast](#)

[הקאמרי](#)

צוות יוצרים ושחקנים

עפ"י סופוקלס

גרסה חדשה מאת רוברט אייק

נוסח עברי אלי ביז'אווי

בימוי: עירד רובינשטיין

עיצוב תפאורה ערן עצמון

עיצוב תלבושות אורן דר

מוזיקה מקורית רועי ירקוני

תנועה עמית זמיר

עיצוב תאורה אבי יונה בואנו (במבי)

וידאו גיא רומם

עוזרת במאי כנען אליאל

מפיקה עדי פולק

משתתפים:

עמוס תמם אָדִיפּוֹס

קרן מור יוֹקֶסֶטֶה

מרים זוהר מְרוֹפֶה

יצחק חזקיה טִיֶרֶס יֶאֶס

שהם שיינר קֶרֶאן

נעמה שטרית אָבִיגַיִל

מיכאל כורש קוֹרִין

אלון סנדלר פ ול יניקס

דולב אוחנה אָ ט אוק ל ס

אבי טרמין נהג

נועה טסה ל יכ אס

יותם גת/ דוד בן יאיר פעיל מטה, שליח

צוות תפעול במה בהצגה זו:

מנהלי ההצגה אסף פרידמן/ הלית-זיו-הדס-פארי

מנהל הבמה רונן שלו

מתכנת התאורה אהרון נחום

מפעילי התאורה איגור סימננקו/ סילביו מאירסון

מפעיל הסאונד נאור איזק

מפעילי הוידאו אבשלום אביעוז/ עילי חלד

הלבשה יעל אלקין/ מירב בשארי

אביזרים מרצ'ין יוזף אולישיוק

איפור כל המחלקה

מחלקת הייצור להצגה זו:

מנהל ייצור אמיר עבודי

תלבושות ומתפרה הדס אבנרי מנהלת, אביב רון, סבטלנה גוסייב

עיצוב אביזרים אורלי שנברגר מנהלת, טל וייס, שרי גוליאט, רועי עקאב, נועה דותן

ייצור אפקטים יובל קדם - גלילאו

עיצוב שמלת יוקסטה סטודיו חזן צוקרמן

מחלקת איפור ופאות מלני קפלן מנהלת ומעצבת פאות

תפירת פאות נטשה אוסמולבסקי, טניה רוזנשטיין, אירנה סגל

איפור מיכל שביט, לרה גולומב, מרינה נודל

בניית התפאורה

אירגונית עיצוב תפאורות

עריכת התוכניה יורם אמיר

עיצוב התוכניה סטודיו שי חיון

עורכת לשונית הגר רענן

צילום השער אלה אוזן

תמונות סטילס, טיזר וטריילר רדי רובינשטיין

הצגה ראשונה 23.9.2022

משך ההצגה שעה ו-45 דקות, ללא הפסקה

על המחזה

ערב בחירות. מול השחיתות שפותחת כל מהדורת חדשות, המועמד אדיפוס הוא התקווה הגדולה: בשל מחויבותו ל-”פוליטיקה חדשה”, אדיפוס מודיע שיחקור פרשיות עבר אפלות, המעיבות על תדמיתה המוסרית של המדינה. על מנת לשמש דוגמה, הוא מצהיר שהתהליך יחל בחקירת עברו שלו. איזו טעות. אדיפוס המלך, המרתק קהלים ויוצרים למעלה מאלפיים שנה, מגיע לבמת הקאמרי בעיבוד מבריק כמותחן קצבי, מורט עצבים ומרגש, מלא טוויסטים ותהפוכות.

שיחה עם במאי ההצגה עירד רובינשטיין

"זאת הדרמה עם הטוויסט הכי גדול שנכתב אי פעם"

שיחה עם במאי ההצגה עירד רובינשטיין

שוחחה: ורדית שלפי

למה בחרת לביים את המחזה?

גלעד קמחי, המנהל האמנותי, נתן לי לקרוא את המחזה. קראתי ונדהמתי מהעוצמה שלו. הדרמה של אדיפוס כל כך עצומה, שהיא קרקע פורייה להרבה מאד פרשנויות. הֵת מה שתפסה אותי בבטן היא הכאב הגדול שנובע מהכישלון של כל דור להיפטר מהמנהגים האלימים של קודמו. אדיפוס בורח מאלימות, רק כדי לגלות בסופו של יום שנהג באלימות קשה כלפי אביו. הוא נופל בדיוק למקום שממנו הוא כל כך סולד. בהרבה מהעבודות שלי עסקתי ברעיון הזה. הגישה שלי לקלאסיקה השתנתה עם השנים. בתחילת דרכי כבמאי החוקים היו לי ברורים: תפקיד הבמאי הוא לתווך בין היצירה לבין ימינו אנו באמצעות הבימוי, אבל במחזה עצמו לא נוגעים. מקסימום עורכים. עם ההתפתחות שלי גם ככותב, התחלתי להיפתח לרעיון של עיבוד המחזה עצמו. התחלתי לראות ולקרא עיבודים מהעולם שהצליחו לשמר את המהות המקורית ולצקת לתוכה רעיונות מודרניים. העיבוד של רוברט אייך מצליח להביא טייק מודרני אמיתי של המיתוס.

מה ההבדל בין המקור של סופוקלס לבין העיבוד של אייך?

הפוקוס של אייך הוא משפחתי, ולכן משתתפות במחזה כל דמויות המשפחה הגרעינית. אם המקור עוסק באדיפוס המנהיג, דמוי-האל, אייך יוצר אדיפוס אנושי. כדי "להאניש" את אדיפוס, אייך בונה את מערכות היחסים במשפחה, אח ואח, אמא ובן, בעל ואשה, על כל מורכבויותיהן. אדיפוס של אייך הוא בשר ודם ולא רק מלכותי וייצוגי, ולכן הוא מעורר בנו אמפטיה וחמלה. סופוקלס פותח צוהר קטן למערכת היחסים של אדיפוס ויוקסטה. אצל אייך, לעומת זאת, מערכת היחסים של אדיפוס ויוקסטה היא לב המחזה. במקור הקלאסי, המקהלה מתארת את תחושותיו של הגיבור, בעוד שבעיבוד אנחנו מתוודעים לתחושות של הדמויות באמצעות הדיאלוג, כפי שזה קורה בדרמה המודרנית. השילוב של מיתוס עתיק, עם סטורי טלינג מודרני מאד משך אותי.

לדעתך המחזה הוא פוליטי?

לרוב, מחזות פוליטיים טובים חושפים את המנגנון הפוליטי במערומיו. במובן הזה, המחזה הוא פוליטי, כי הוא מכניס אותנו אל אחורי הקלעים הרוחשים של הפוליטיקה. אבל אני לא חושב שזה מרכז המחזה. אייך רצה לשמר את הסטטוס של אדיפוס כמנהיג, ולכן החליף את חצר המלוכה שבמחזה המקורי בעולם פוליטי עכשווי. לדעתי, המחזה עוסק בראש ובראשונה בחיפוש האמת. יש משפט שאומר: "אנשים מרבים לטעון כי הם רעבים לאמת, אבל לעיתים רחוקות אוהבים את הטעם שלה כשהיא מוגשת להם." האם אנחנו

באמת ובתמים מוכנים להישיר מבט אל האמת במערומיה? לחול יים שלנו כחברה? אדיפוס מחליט לחקור את רצח ליוס ומגלה לבסוף שהאשם זה הוא עצמו. בעיניי, זאת אמירה חזקה. אתה חוקר, חוקר וחוקר, ולבסוף, מי שחיפשת זה אתה עצמך. אתה האשם בחוליים של עצמך. במובן הזה, זאת הדרמה עם הטוויסט הכי גדול שנכתב אי פעם. סופוקלס, ואייק בעקבותיו, הצליחו להפוך את הרעיון הפילוסופי הזה להתרחשות דרמטית סוערת ומרגשת.

האם גם בעיבוד המודרני של אייק, אדיפוס הוא דמות טרגית, כפי שהיה אצל סופוקלס?

מאוד. הוא מנסה בכל כוחו לא ללכת בדרך שתוביל אותו למפלה, ולבסוף זה מה שמוביל אותו למפלה. חשיפת השחיתויות, ניקוי האורוות וחשיפת הסודות המלוכלכים של הפוליטיקה, הם אלה שגורמים לו לגלות שהוא קשור בריקבון. יש בזה ממד אירוני ואפילו קצת קומי, אבל הסוף הנורא הופך את זה לטרגי. אדיפוס של אייק גם חוטא בהיבריס, כמו אדיפוס של סופוקלס, וכמו כל גיבור טרגי. קודם כל, הוא זחוח לגבי הניצחון שלו בבחירות. הוא גם מזלזל בכל הקולות שקוראים לו לעצור את החקירה כי ייתכן שלא יאהב את תוצאותיה. יש לו שכרון כוח, והוא משתמש בכוח שלו כדי לבודד את הסוד, עד שלא ניתן יותר להסתיר ולהסתתר.

איפה ומתי מתרחש המחזה? התחושה היא שהוא מנותק ממקום ומזמן

כן, זאת הבחירה של המחזאי, ולחלוטין הלכתי איתה. ניסיתי להדהד את העל-זמניות של המחזה גם בעבודה מול אלי ביז'אווי, המתרגם. אין לי שום עניין לגרום לקהל להרגיש שהמחזה מתרחש באירופה. אנחנו במזרח התיכון. מצד שני, אנחנו חיים כיום בכפר גלובלי, ומנסים תמיד להיות אמריקה, כך שזה לא באמת משנה. המחזה מתרחש בדמוקרטיה כלשהי, אבל הרבה דמוקרטיות הן אוטוקרטיה בתחפושת. יש בהן כוחות ואינטרסים שנשארים בצללים ומזיזים את הדברים החשובים באמת, בעוד שעל פני השטח, המדינה והתקשורת משחקים בדמוקרטיה.

במחזה של אייק, מה מחליף את האלים שבמקור היווני?

תמיד התקשיתי להתחבר לעובדה שרצון האלים הוא פקטור כל כך משמעותי במחזאות היוונית. האלים והאלים והאלים. הכל מתחיל ונגמר ברצון האלים. במחזה של אייק האלים נוכחים בעצימות מסוימת, אבל בוודאי שלא כמו במקור. כחלק מההאנשה שהמחזה עבר בעיבוד של אייק, מרכז הכובד עבר מהאלים לבני האדם. חוץ מזה, בעולם המודרני יש אלים חדשים. למשל, המדיה, שמבחינת המעמד שלה בחברה היא קרובה לאלוהות, כפי שאפשר לראות גם במחזה.

העיבוד מתרחש בימינו ולכן נשאלת שאלה לגבי הדמות של טירסיאס. מה תפקידו של הנביא בעולם המודרני?

הדמות של טירסיאס כמעט ולא עברה שינוי מהמחזה המקורי. אני רואה בו מנהיג רוחני שבוחש בפוליטיקה ומעורב במינויים. אין לי מושג אם אייק כיוון למנהיגים מן הכנסייה המעורבים בפוליטיקה של אנגליה, אבל די מפתיע שמחזאי בריטי כתב דמות שמזכירה חלק מהרבנים אצלנו. הייתי אומר שטירסיאס יושב על קו התפר שבין פרופסור ישעיהו ליבוביץ' לבין הרב עובדיה יוסף. כלומר, איש רוח, בעל חזון, שעומד בשער ומתריע, אבל גם בעל השפעה וכוח ועם ציבור שמקשיב לו. בתחילת המחזה טירסיאס מבקש להיפגש עם אדיפוס, ואדיפוס מסרב בגלל ההתבטאויות של טירסיאס בעבר נגד אדיפוס. זאת מערכת יחסים שמאד אופיינית לחיים הפוליטיים.

המחזה בעיניך רלוונטי גם מציאות הישראלית?

דמויות המחזה מדברות על כך שמזה תקופה ארוכה המדינה בוואקום, ללא מנהיג. אז - כן, המחזה משקף גם את המציאות הישראלית, בלי לשים את דגל ישראל ובלי גוגל מפות שיגיד לנו שאנחנו בתל אביב או בירושלים. אבל יש מדינות נוספות שנמצאות באקלים פוליטי דומה, עם פילוג על קו האמצע, שלא מאפשר הקמת ממשלה שתחזיק מעמד לאורך זמן. הרבה פוליטיקאים טריים מתהדרים בניקיון כפיים, אבל כל יום שבו הם מבליים במגרש הפוליטי שוחק את טוהר המידות שלהם, עד שהם הופכים לחיות פוליטיות משופשפות ומלוכלכות. זה לא יחודי לאף מדינה בעולם.

אלי ביז'אווי על התרגום

תרגום של עיבוד למחזה קלאסי כמו זה שלפנינו הוא למעשה מפגש בין שלושה עולמות: עולמו העשיר והטעון של מחזהו המיתי של סופוקלס, הזירה העכשווית והדחוסה שבה ממקם אייק את עיבודו, והמפגש בין שני העולמות האלה למציאות שלנו, וכמובן לעברית.

גבולות הגיזרה ומרחב היצירה תחומים בין שלוש הצלעות האלה, ומרגע שהגדרתי אותם לעצמי יכולתי לנוע ביניהן בחופשיות. המלאכה התאפיינה בחתירה מתמדת לפשטות ולזרימה של דיאלוג בן זמננו, עם אוזן קרויה למקור המיתי על סמליו, דימויו והקשריו. הצלע השלישית, הלוקאלית, נשענת על הבחירה של אייק למקם את המחזה בליל בחירות (ולילות בחירות ידענו פה יותר מכולם ויותר מדי), אבל בעיקר על יכולתה של העברית, על מטעני העבר וההווה שלה, ליצור זיקה מקומית חזקה מבלי לכפות ישראליות על המחזה. השתדלתי, תוך שמירה על האיזון העדין הזה, לאוורר את הדיאלוג, לחדד בו הומור ורגישות, להפוך אותו לשלנו ומעל לכל, להניח תרגום שיהווה שמן שק ט בגלגלי ההצגה.

העיבוד מטפל לפרטים בדינמיקה שבין אדיפוס ליוקסטה, וטרומ חזרות ישבנו עירד, קרן, עמוס ואני לדייק את הדיאלוג לפיהם של השניים, כדי להוסיף על מלאכתו הנאמנה של אייק נאמנות ואמינות לזוג הנבחר שלנו. משם והלאה, בכל פעם שנקראתי לחדר החזרות הסוער והייצרי של עירד, הוא והשחקנים חשבו שהם נתרמים מנוכחותי ומהערותי, אבל למעשה נתרמתי אני מהדינמיקה הייחודית שאפפה את מלאכת השחקנים והיוצרים בהפקה זו.

זאת הפעם השלישית שמזדמן לי לתרגם לתיאטרון עיבוד של אייק לקלאסיקה (אחרי 1984 בעקבות אורול והדוקטור בעקבות שניצלר), בכל פעם הדיאלוג שלו עם המקור שונה, אך בכל פעם מחדש הוא מזהה במדויק את העוגנים שאין בלתם, מותח מפרש, משיב רוח מודרנית ובתווך משאיר לנו היוצרים מרחב ייחודי, מאתגר ומענג לפעול בו.

המיתוס של אדיפוס ביוון העתיקה מאת ד"ר מעין מזור

"מה האובססיה הזאת לחפור כל הזמן בעבר?"

המיתוס של אדיפוס ביוון העתיקה מאת ד"ר מעין מזור

ראש החוג להיסטוריה במכללת סמינר הקיבוצים, מורה ללטינית ומתמחה בתרבויות העתיקות של יוון ורומא.

מי לא מכיר את אדיפוס המלך? גם אם אנחנו לא זוכרים בדיוק מהיכן לקוחה דמותו, ומהם בדיוק פרטי המיתוס עליו, רבים מאיתנו מכירים את הגרעין המרכזי של סיפורו: אדיפוס היה איש אומלל, שהרג את אביו ושכב עם אימו בלא יודעין. רבים מילדי הארץ מכירים את אדיפוס משיעורי הספרות שבהם למדו על הטרגדיה היוונית. אחרים נתקלו באדיפוס בצומתי תרבות שונים: ספרים, סרטים, מחזות, יצירות אמנות ועוד. לדמותו של אדיפוס הייתה השפעה תרבותית רחבה לאורך דורות רבים במקומות שאליהם הגיעה תרבות המערב. דמותו הציתה את דמיונם ומחשבתם של סופרים, מחזאים, משוררים, פילוסופים, אנשי חינוך, חוקרי תרבות, ובעקבות פרויד - גם פסיכולוגים.

למה דווקא אדיפוס? מהו סוד המשיכה הגדולה של המיתוס של אדיפוס לעומת מיתוסים אחרים? האם הוא מקפל בתוכו חומרים מיתיים מיוחדים? מעלה שאלות ייחודיות? נוגע בפחדים קמאיים המשותפים לכולנו בהיותנו בני אדם? או שמא פרסומו הגדול בא לו בעקבות הגרסה הדרמטית שלה זכה מידינו של סופוקלס, משורר ומחזאי מוכשר במיוחד? שאלות לא פשוטות, והניסיון להשיב עליהן מורכב לפחות כמו המיתוס עצמו.

אדיפוס משתייך למשפחת המלוכה העתיקה של תבי, מהגיבורים של היוונים אי שם באלף השני לפני הספירה. כמו סיפורי מיתולוגיה אחרים, כך גם המיתוס של אדיפוס מוזכר לראשונה באיליאדה ובאודיסאה, היצירות המיוחסות למשורר הומרוס; ומאוחר יותר גם בכתבי הסיודוס, בן המאה השביעית לפנה"ס. המיתוס של אדיפוס הופיע גם במחזורי שירה מהמאה השישית לפנה"ס, שמהם שרדו, לצערנו, רק קטעים בודדים.

מחברי הטרגדיות של המאה החמישית לפנה"ס באתונה נשענו לרוב על מיתוסים מוכרים, שהתגבשו מאות שנים קודם לכן, וביניהם שני האפוסים של הומרוס. נראה שהם הבינו שמרכיבי אותם סיפורים יכולים להוות חומר גלם מוצלח לטרגדיות. בגרסאות המגוונות שלהם לעלילות המיתוסים, העניקו המחזאים פרשנות משלהם לשאלות העוסקות בסדרי עולם, הצדק האלוהי וטבע האדם. החומרים המיתולוגיים המוכרים שימשו אותם כדי להעניק ליצירות עומק ופרספקטיבה. הקהל שצפה במחזות הכיר את קוויה הכלליים של העלילה, והייחוד של כל מחזה היה טמון בפרשנות השונה שנתן המחזאי לסיפורים המיתולוגיים המוכרים. למרות שנכתבו והוצגו ביוון מחזות נוספים שעסקו באדיפוס, גרסתו של סופוקלס למיתוס בטרגדיה אדיפוס המלך, משנת 429 לפנה"ס, הפכה לגרסה הקנונית.

מבחינה פולקלוריסטית, אם כן, הטרגדיה המפורסמת של אדיפוס בגרסתו של סופוקלס מהווה חוליה אחת בתוך מסורת של גרסאות, שהיו קיימות למיתוס בתקופות שקדמו לסופוקלס ואף בתקופתו. לענייננו, חשוב

לזכור שעלילת המיתוס של אדיפוס מעולם לא התקבעה עד אחרון הפרטים, ועצם השינויים וריבוי הגרסאות מעידים על כך שהמיתוס נשאר רלוונטי. מחברי כל גרסה חדשה מפרשים אותו בהתאם להשקפת עולמם, ומעצבים אותו כך שיתאים לתנאים התרבותיים והחברתיים של תקופתם, ובכך מעניקים לו חיים מחודשים, מעוררים סקרנות ומפחים בו עניין. העניין בטרגדיות נובע, אפוא, מהפרשנות של כל מחזאי לסיפור הידוע מראש. מכיוון שהקהל הכיר את הסוף, שלרוב המחזאי לא שינה אותו, העניין במתרחש נבע מהשאלה איך תתפתח העלילה עד לסוף הידוע מראש. על רקע זה, ראוי לקבל בזרועות פתוחות את גרסתו של רוברט אייק למיתוס, ולו רק בשל ניסיונו המרשים לכתוב עיבוד חדש לסיפור שסופו מוכר כל כך. בדומה למחזאי המאה החמישית לפנה"ס, גם אייק נעזר באירוניה טראגית, אמצעי דרמטי נפוץ, שנשען על הפער בין מה שידוע הקהל ומה שידוע לדמויות, כך שלא פעם הקהל מבין את מצבו הקיומי של הגיבור, בעוד שהוא עצמו אינו מודע לו. כשאדיפוס מגשש באפלה בניסיון לגלות מי רצח את מלך תבי, הקהל יודע היטב שהוא עתיד לגלות שהוא עצמו הרוצח. וכשאדיפוס מנסה לברר מה מוצאו, הקהל כבר יודע את מה שהוא עתיד לגלות - שהוא נשוי לאימו, והביא איתה ארבעה ילדים לעולם.

מה ידוע לנו, אם כן, על סיפורו של אדיפוס, משפחתו ועירו? תבי, העיר שאליה קשור המיתוס של אדיפוס, היא עיר גדולה ומכובדת ביוון. המשפחה השלטת היא מצאצאי קדמוס הפיניקי, שהקים את העיר על פי עצת זאוס. שני דורות אחרי קדמוס עולה על הבמה ליוס, אחד מצאצאיו. ליוס ברח מתבי כדי למצוא מקלט אצל פֶּ' לופס, באליס בצפון מערב הפלופונסוס. שם התאהב ליוס בבנו של פלופס, כֶּ' ריספ וס. הוא פיתה את כריסיפוס מחוץ לעיר ואנס אותו, ופלופס קילל אותו על מעשהו. ליוס ברח בחזרה לתבי, אנשי תבי המליכו אותו עליהם, והוא נשא לאישה את יוקסטה. בעקבות נבואה שבה נודע לליוס שבנו עתיד להרוג אותו, הוא נמנע מקיום יחסי מין עם אשתו. אלא שבילילה אחד שכב עם יוקסטה כשהיה שיכור. כשיוקסטה ילדה בן, ניקב ליוס את כפות רגלי התינוק, והורה לרועה לנטוש אותו על הר קיתיירון ליד תבי. אך הרועה חמל על התינוק ומסר אותו לרועה מקורינתוס, שהעביר את התינוק לידי פֶּ' וליבוס מלך קורינתוס ואשתו מְרֹפֶה, שהיו חשוכי ילדים. הם אימצו את התינוק, והעניקו לו את השם "אדיפוס", שפירושו נפוח רגל".

כשאדיפוס התבגר הגיעו לאוזניו שמועות שהוא אינו בנם האמיתי של מלכי קורינתוס. משלא קיבל מהוריו תשובה מניחה את הדעת לספקותיו, הלך אדיפוס לדלפי. בדלפי קיבל תשובה מעורפלת ולפיה הוא עתיד להרוג את אביו ולהתחתן עם אימו. אדיפוס הנחרד החליט לא לחזור לקורינתוס, ובמקום זאת הלך לתבי לנסות שם את מזלו. בדרך הוא נתקל במרכבה שניסתה לסלקו מהדרך. בבעסו הרג אדיפוס את הנהג, את הנוסע ואת כל שומריו מלבד אחד, שנמלט. הנוסע שהרג היה לא אחר מאשר ליוס אביו, וכך הגשים אדיפוס, ללא ידיעתו, את חלקה הראשון של הנבואה.

בהגיעו לתבי, נתקל אדיפוס בספינקס המפלצתית, שראשה וחזה הם של אישה, גופה של לביאה ויש לה כנפי נשר. הספינקס חדה לקורבנותיה חידה: "מה הולך על ארבע רגליים בבוקר, על שתיים בצהריים ועל שלוש בערב?" וטרפה אותם אם לא ידעו לענות עליה. איש מאנשי תבי לא הצליח לפתור את החידה ולפטור בכך את העיר מייסורי הספינקס. הדיווחים על מות ליוס בידי שוודים הגיעו לאוזני קריאון, גיסו של ליוס והשליט בפועל של תבי בהיעדרו. קריאון קבע שמי שיצליח לפתור את החידה יהיה המלך הבא. כשאדיפוס נתקל בספינקס הוא הבין שהתשובה לחידה היא "אדם". הספינקס, בבעסה, השליכה את עצמה מצוק ומתה. אדיפוס היה למלך תבי, והתחתן עם יוקסטה, מבלי שאיש מהם היה מודע לכך שהיא אימו. מדיווג זה נולדו שני בנים, פוליניקס ואטאוקולס, ושתי בנות, אנטיגוֹןֶה ואיסמֶןֶה.

בגרסת סופוקלס, מתחילה עלילת הטרגדיה אדיפוס המלך כשאדיפוס מולך בתבי זה שנים. עניינה העיקרי של הטרגדיה הוא תהליך חשיפת זהותו האמיתית של אדיפוס. בתחילת המחזה אנו מוצאים את אדיפוס

כמלך מכובד, הזוכה להערכה רבה מצד אנשי העיר ומתבקש על ידם להציל את העיר מהמגפה המשתוללת בה, כעונש על כך שרוצחו של ליוס מסתובב חופשי. במהלך החקירה שמנהל אדיפוס כדי לחשוף את רוצחו של ליוס, צפים ועולים פרטים מעברו של אדיפוס טרם הגעתו לתבי, וכתוצאה מכך מתבררת זהותו האמיתית. זו אחר זו מופיעות דמויות שונות מחייו בעבר ובהווה ועונות לשאלותיו, ובכך תורמות כל אחת בתורה לגילוי זהותו של אדיפוס. ברור, אם כן, שאירועי חייו של אדיפוס מתגלים בהדרגה ובדיעבד, ובכך משרתים את הצרכים הדרמטיים של המחזה. באדיפוס המלך מיוצגת האמונה הדתית באמצעות נבואות האל אפולון, המתווכות בין האלים לבני האדם, ומעניקות למחזה מסגרת דתית-מוסרית. העלילה עוסקת בפער שבין עיוורונו של אדיפוס ביחס לנבואות, והתכחשותו של יוקסטה אליהן; ובין מה שיודע הנביא העיוור טירסיאס ועימו הקהל - שהנבואות בעצם התגשמו כבר. הנביא טירסיאס מייצג את האלים על הבמה. במפגש שבין אדיפוס לטירסיאס מתגלע וויכוח בין השניים (כך גם בגרסה של אייק). בתחילה מקבל אדיפוס את הנביא בשמחה, מתוך תקווה ששאלותיו יקבלו מענה. אך מהר מאוד חילופי הדברים ביניהם הופכים לסדרה של הטחות אשמה. אדיפוס מאבד את שלוותו, ומאשים את הנביא בבגידה. טירסיאס אינו נשאר חייב, מטיח בפני אדיפוס את האמת, ומנבא את העתיד לקרות לו ולמשפחתו. הקהל יודע כי דבריו של הנביא העיוור נכונים, ואדיפוס הוא העיוור האמיתי בין השניים. במונחים מודרניים יותר אפשר לומר שהמעשה שביצע אדיפוס בעברו (ולא על הבמה) גם אם לא במודע, בכל זאת הטביע בו את חותמו, והכעס שהוא מפגין כלפי הנביא, ובמיוחד הסירוב לקבל את נבואתו המפורשת, משולה לתחושת אשמה מודחקת, שתמצא שחרור בסוף המחזה.

על אף ההבדלים הרבים והמרתקים בין הגרסאות, בפרשנותו למחזה חוזר רוברט אייק לתמה מרכזית שבה עוסקת הטרגדיה אדיפוס המלך של סופוקלס: לפנינו אדם נבון המשוכנע שהוא מכיר את עצמו ואת סביבתו, אך מגלה שקריאת המציאות שלו הייתה שגויה לכל אורך הדרך, והאופן שבו הוא העריך את עצמו ואת העולם הסובב אותו היה מוטעה מיסודו. הקהל מבין היטב את מצבו האמיתי של האדם, שאינו יודע את הנסיבות למעשיו, ומסתובב כסומא בעולם. זו גם הסיבה שסופוקלס נחשב לפסימי בין המחזאים היווניים. הוא מדגיש עד כמה מוגבלת יכולת בני האדם לקרוא את המציאות נכונה, ועד כמה אין ביכולתם לדעת מה יעלה בגורלם. הקהל מודע היטב לזהותו האמיתית של אדיפוס, צופה בו כשהוא מגלה אותה שלב אחר שלב, וחולק עימו את הדרמה הגדולה הנובעת מהגילוי הנורא. מכאן כוחה הדרמטי של הטרגדיה המושתתת על המיתוס ואחת הסיבות לכך שהיא ממשיכה ללוות אותנו עד היום.

תסביך אדיפוס וגילוי עריות

ד"ר עידן מיליצ'ר, פסיכותרפיסט מטפל מיני מטפל זוגי.

אחראי מרפאת סקסולוגיה אנאורגנית איכילוב

"מבעד להבעת התסכול ולפנים הנפולות של אריאל (שם בדוי), לא היה קשה לזהות את תוויו הנאים ואת הופעתו המרשימה, אך בניגוד לציפיות, אלה לא תרמו דבר ביחסיו עם נשים. בביקוריו בקליניקה הוא תיאר בפני תבנית התנהגות קבועה עם דייטים: משיכה מינית שאינה מגיעה לכדי בניית קשר. אריאל תהה אולי הוא הומו, על אף שאינו נמשך לגברים ואולי הוא אינו מתאים כלל לזוגיות. מטרת התהליך הטיפולי הייתה להעלות למודעותו את התובנה שהוא בהכחשה או הדחקה של משיכה אירוטית שלו לאימו בילדות, ושהתנהגות בנות הזוג שלו אינה תואמת את התנהגות אימו, ולכן היא אינה עונה על ציפיותיו ומביאה לפרידה".

המונח "תסביך אדיפוס" מבוסס על תיאוריה של זיגמונד פרויד, לפיה ילדים בשלב הפאלי גילים שלוש עד חמש) נקשרים מינית באופן לא מודע לאם, ומגלים עוינות כלפי האב שבו הם רואים יריב. השם נגזר מהקשר המיני בין אדיפוס לאימו בטרגדיה היוונית הקלאסית אדיפוס המלך.

תסביך אלקטרה" הוא רגש האהבה של הבת כלפי אביה, כשלב בתהליך ההתפתחות המינית של האישה. נוהגים להתייחס אליו כאל המקבילה הנשית של תסביך אדיפוס. מקור השם בסיפור מהמיתולוגיה היוונית על אלקטרה, בתו של אגממנון, שסייעה לאחיה אורסטס לרצוח את אמם קליטמנסטרה, כנקמה על רצח אביהם. רגשות אדיפליים או אלקטראליים אלו מודחקים במידה רבה, כלומר הופכים ללא מודעים, בגלל הפחד מאי נחת, או עונש מצד ההורה מאותו המין.

האם תסביך אדיפוס תקין?

תסביך אדיפוס הוא שלב ילדות נורמלי של התפתחות פסיכולוגית. ההתפתחות והיציאה משלב זה מגיעים לאחר שהילד מתנתק מתלות רגשית ומשיכה מינית לאימו, ונפתח לחוויית מציאת זהותו האישית והמינית. לפי התיאוריה הפרוידיאנית, פיתוח מערכת יחסים בריאה עם דמות אב יכול לעזור לנערים צעירים לדכא את הדחפים המיניים הבלתי מודעים כלפי אימם, להתחיל להזדהות עם אביהם, לא לראות בו אויב, ובכך להיגמל מהמשיכה ומהדחפים המיניים האדיפליים כלפי האם.

אם תסביך אדיפוס אינו מסתיים בהצלחה בשלב הפאלי, הילד נשאר "תקוע" בתשוקה ובמשיכה המינית לאימו, ויכולתו ליצור ולבנות מערכת יחסים אינטימיים עם נשים עלולה להיפגע. השלב הפאלי הילד מגלה את העונג שבהתעסקות באיברי המין, ומתעניין בשאלות כמו, איך באים תינוקות לעולם. ההישארות בשלב הפאלי הופכת את הילד למקובע, כלומר, בנים נמשכים לדמות האימהות שלהם וילדות לאבותיהן. מצב בעייתי זה גורם להם בבגרותם לבחור בני ובנות זוג רומנטיים הדומים להורה מהמין השני. הפתולוגיה בבחירה מתבטאת בניהול מערכת יחסים של אם ובן, ולא של גבר ואישה. בין היתר ללא יחסי מין.

האיסור על גילוי עריות

יחסי מין אסורים מבחינה חוקית וערכית בין חברי קבוצת קרבה משפחתית, כמו בין הורים לילדים או בין אחים ואחיות. לעתים קרובות המונח מורחב כך שיכלול לא רק יחסי מין ממשיים, אלא גם מעשים מיניים אחרים וקרבה אינטימית.

בעוד שטאבו גילוי העריות קיים כמעט בכל חברה אנושית, מושגי הקרבה משתנים מאוד מתרבות לתרבות. תרבויות מסוימות מחשיבות יחסי מין בין בני דודים ראשונים כגילוי עריות, בעוד שתרבויות אחרות אינן רואות בכך טאבו. אותה הנחת יסוד של גילוי עריות, מתקיימת ביחסים בין אב חורג לבתו החורגת. החריגים הנדירים מאוד לגילוי עריות, כמו אלו שהיו קיימים בחברות עתיקות של מצרים ואינקה, כרוכים בדרך כלל באיחודי עריות מחייבים בתוך משפחות מלכותיות, שייתכן שמקורם בשיקולים כלכליים או דתיים. כלומר שהיחסים יישמרו בתוך משפחת המלוכה.

שכיחות התופעה

יחסים מיניים בין אח ואחות ובין אב לבתו, מתרחשים בתדירות גבוהה יותר מאשר גילוי עריות של אם-בן, שנחשב נדיר יותר. עם זאת, נרשמה תופעת גילוי עריות סמוי בין אם לבן, שבה האם מתנהגת כלפי בנה בצורה מינית, מבלי לפתות אותו בפועל או לקיים אתו יחסי מין.

בדרך כלל, בני משפחה אחרים מודעים לקשר התשוקתי והמיני, והוא שולט בדינמיקה של המבנה המשפחתי כולו. על פי דיווחים עכשוויים של ניצולי גילוי עריות, רוב ההתעללות המינית בילדים נעשית על ידי קרובי משפחה גברים. אבות שמתעללים בבנותיהם נוטים להיות בעלי היסטוריה של בעיות פסיכולוגיות וחוסר רגשי, ולעתים קרובות עלולים לקיים יחסים עם יותר מבת אחת. במקרים רבים, האם מודעת להתעללות, אך מרגישה חסרת אונים להפסיק אותה, או משתפת פעולה עם האב מסיבותיה שלה.

בניגוד להנחות ולסטריאוטיפים הפופולריים, גילוי עריות מתרחש בכל רמות החברה, במשפחות מהמעמד הבינוני והגבוה כמו במשפחות עניות, ומתקיים גם במשפחות שנראות כלפי חוץ מאושרות, מכובדות ומתפקדות היטב. מבוגרים שהיו קורבנות גילוי עריות בילדותם נוטים לדיכאון, להפרעות בתפקוד המיני ולהתנהגות פוגענית. גילוי עריות המערב קורבן בוגר הוא נדיר ביותר.

אף שבשנים האחרונות גברה המודעות הציבורית לבעיה זו, מאמינים שרוב מקרי גילוי העריות אינם מדווחים עקב הסטיגמה הכרוכה בכך וחוסר האונים של ילדים, שנלכדו במערכות יחסים מעוותות. מבקרי פרויד מציינים שיש מעט מאוד ראיות אמפיריות להוכיח או לשלול את תקפות התיאוריה האדיפלית על כל אחד ואחת מאתנו. בעברית פשוטה, עם כל הכבוד לפרויד, נכון להיום קיימים מרכיבים נוספים רבים: פסיכולוגיים, חברתיים וגנטיים, המביאים אותנו לבחור בן/ת זוג כזו או אחר/ת, בלי קשר לשלבי ההתפתחות בכלל ולהתפתחות המינית בפרט בגיל הצעיר.

היוצרים

רוברט אייק מחזאי

כותב ובמאי אנגלי עטור פרסים. ידוע בעיקר בעיבודים המודרניים שלו לקלסיקות. בין השאר עיבד את האוריסטיאה, מרי סטיוארט, הדוד וניה, 1984 של אורוול עם דנקן מקמילן. היה במאי הבית של תיאטרון אלמידה עד שנת 2019, במאי בית ב-Headlong (בין השנים 2010-2013 מנהל אמנותי של קבוצת התיאטרון ארדן 2003-2007) ושל להקת תיאטרון סוואן (2005-2008). בשנת 2018 סיים את העיבוד שלו לאדיפוס של סופוקלס עבור איבו ון-הוב באמסטרדם. ההפקה נבחרה להופיע בפסטיבל הולנדי ובפסטיבל הבינלאומי באדינבורו ב-2019. בשנת 2020, בעקבות פסטיבל אדינבורו, אייק העלה הפקת המשך לבית הבובות של איבסן בשם ילדי נורה. בשנת 2020 הוכרז אייק כאמן הצגות איבסן בתיאטרון ITA בתמיכת קרן פיליפ לובסר. בשנת 2021 מחזהו The Doctor, עיבוד למחזה פרופסור ברנדי של ארתור שניצלר, הוצג בבכורה במסגרת ה-ITA וזכה לשבחים רבים. המחזה הדוקטור עולה בימים אלו בתיאטרון הבימה. השנה תעלה הפקה חדשה שלו בשם Juda.

אלי ביז'אווי נוסח עברי

בוגר מגמת בימוי והוראת תיאטרון במכללת סמינר הקיבוצים. בין תרגומיו לתיאטרון, הקאמרי: רומיאו ויוליה, בית ספר לנשים, אותלו, שיגעון המוזיקה, סיפור הפרברים, שורת המקלה, קברט. הבימה: מאמה מיה, החולה המדומה, 1984, הקמצן, הדוקטור. בית ליסין: טרטיף, שיעור ריקוד, לצאת מהארון, אוליבר!, AVENUE Q AVENUE Q. באר –שבע: הורים איומים, פיאף, שחק אותה סם, טירונות בלוז. החאן: היה שלום מר הפמן, הבית הנקי. מדיטק: שנה עם צפרדי וקרפד. תיאטרון אלעד: כל הדברים הטובים, קו החוף. לתיאטרון המסחרי: בילי אליוט, היפה והחיה. הספרייה: מלחמת טרויה לא תפרוץ, בדלתיים סגורות, תשוקה. התיאטרון הלאומי LA COLLINE, פריז: ציפורים כולם. עבודות כתיבה, למדיטק: אריה הספרייה, לא דובים ולא יער. עבודות בימוי לתיאטרון, בקאמרי: תעלת בלאומילך (עם גורי אלפי). באר-שבע: פיאף. הספרייה: תשוקה (סונדהיים), בדלתיים סגורות, היפה והחיה. קולנוע: בננות (כתב את התסריט לסרטו של איתן פוקס). זוכה מלגת קרן אמריקה ישראל שרת) לבימוי בשנים 2002 – 2006. זוכה פרס קרן רבינוביץ' לתרגום ע"ש עדה בן נחום 2014 על תרגומו לטרטיף. זוכה פרס התיאטרון הישראלי 2015, 2016, 2017 על תרגומיו לרומיאו ויוליה, הורים איומים, 1984; זוכה פרס רוזנבלום לאומניות הבמה 2020 על תרומתו לתחום תרגום מחזאות בינלאומית וחיפפתה לקהל הישראלי.

עירד רובינשטיין במאי

במאי הבית של התיאטרון הקאמרי. שחקן וכותב. בוגר בית צבי. בוגר קורס משחק מול מצלמה רותי דייכס. כבמאי תיאטרון, בקאמרי: אותלו, מיזרי, הנכד, אהבה ומגפה כתב את הפרק הזדמנות), הטנק (במאי וכותב). בית ליסין: מלך הכלבים, הר לא זז, לילה אחד מרקוביץ'. גשר: במנהרה, המחברת הגדולה, מר ורטיגו. הבימה: קוריוולנוס, 1984. באר –שבע: רומיאו ויוליה, גרין מייל, דונה פלור נשואה לשניים. חיפה: משהו למות בשבילו. ככותב, בית ליסין: מלך הכלבים, לילה אחד מרקוביץ'. גשר: מר ורטיגו. באר-שבע: גרין מייל, דונה פלור נשואה לשניים. חיפה: משהו למות בשבילו. הסימטה: יחסים מסוכנים, אגף 6. כתב את

התסריט מקוללים. כשחקן תיאטרון, בקאמרי: רומיאו ויוליה. באר-שבע: הגיבן מנוטרדם. כשחקן קולנוע: בית-לחם, הבודדים, סבוי, מכתבי אהבה במלחמה. סינדרום ירושלים (הפקה גרמנית-ישראלית). טלוויזיה: שלטון הצללים, מטומטמת, מצולמים 2, חטופים 2, 2.3 בשבוע, נעלמים, אופוריה, רמזור. פרסים: פרס התיאטרון הישראלי 2015 על בימוי רומיאו ויוליה. פרס התיאטרון הישראלי 2017 על בימוי מלך הכלבים. בקאמרי פרס מילוא על בימוי אותלו. זוכה פרס "קיפוד הזהב" על עיבוד אגף 6 לבמה. בקאמרי פרס מילוא על בימוי הטנק. במהלך לימודיו זכה בעשר מלגות, בהן קרן שרת. עבודותיו הוצגו בפסטיבלים שונים בעולם, בהם: הפסטיבל הבינלאומי למחזות שייקספירים בקראיובה, רומניה, פסטיבל "גן הדובדבנים" בניו־יורק ופיטסבורג ופסטיבל FITUB בברזיל.

ערן עצמון עיצוב תפאורה

בוגר המסלול לעיצוב במה בסמינר הקיבוצים. בין עבודותיו בתיאטרון, בקאמרי: סאלח שבתי, מנהל הבית, ריצ'רד השני, ריצ'רד השלישי, חברות הכי טובות עם בית ליסין), סיראנו דה ברז'ראק, דג מוסר, הפושעים החדשים, תעלת בלאומילך, שיער, אופרה בגרוש, סיפור הפרברים, המורדים (עם הבימה), ציד המכשפות, אל נקמות, תמונות מחיי נישואין (עם גשר), שיגעון המוזיקה, לא לריב, רומיאו ואמא, תיקון, לילה בפריז, הבן, אהבה ומגיפה, שני אנשים בלילה, פיטר פן, לילה לבן, הטנק, מותו של סוכן, החבדניקים. הבימה: הרטיטי את ליבי, את שאהבה נפשי, עוד חוזר הניגון, מצדה 1942, מאמא מיה, אביב מתעורר, סיבת המוות אינה ידועה, מאחורי הגדר, מיקה שלי, עקומים, שייקספיר מאוהב, LOVE LOVE LOVE, עלובי החיים, פליישר, חיזור גורלי, החייל האמיץ שוייק, גבירתי הנאוה, כמעט נורמלי, אם יש גן עדן, ארוחה עם אידיוט, לילה במאי. גשר: רווקים ורווקות, השחף. בית ליסין: אהבת מוות, ביבר הזכוכית, חתולה על גג פח לוחט, המקרה המוזר של הכלב בשעת לילה, מנדרגולה, אביב מתעורר, אחים בדם, מראה מעל הגשר, חלום ליל קיץ, הבנאליות של האהבה, אקווס. באר-שבע: פיאף, נורה, הרולד ומוד, אחד משלנו. באופרה הישראלית: סלומה. חיפה: גזע, הר אדוני, עץ אחרון בירושלים. בפסטיבל עכו: מתחם התפודים. בתיאטרון הערבי עברי-יפו: נשים זרות, האוהל האדום. בתיאטרון הספרייה: לצאת מכאן, הצודקים, נדנדה בשניים, ריצ'רד השלישי, השגחה עליונה, בדלתיים סגורות. בתיאטרון אורנה פורת לילדים: הרפתקאה בקרקס. במסגרת התיאטרונטו: קפוצ'ינו ברמאללה. פרסים: פרס התיאטרון הישראלי בתחום עיצוב הבמה לשנת 2016 על עיצוב התפאורה למחזמר עלובי החיים בתיאטרון הלאומי הבימה. פרס על עיצוב תפאורה בפסטיבל עכו 2008 על ההצגה מתחם התפודים. פרס עיצוב התפאורה בפסטיבל חיפה 2008 על ההצגה הרפתקאה בקרקס.

אורן דר עיצוב תלבושות

בוגר לימודי צילום ואמנות, סטייליסט ומעצב תלבושות להצגות, לסרטים טלוויזיה ופרסומות. מעבודותיו בתיאטרון, בקאמרי: יום במותה של ג'ו, פרק ב', ציפור שחורה, ימי שלישי עם מורי, לילה לא שקט, כולם היו בני, אסיר בלב העיר, קיזוז, וניה סוניה מאשה ושפיץ (עם חיפה), נשוי במנוסה, אנה, מלון רנדון, מהומה רבה על לא דבר, אוטוטו זוכה בלוטו. הבימה: החותנת, לרקוד ולעוף, משוגעת, החולה ההודי. בית ליסין: היורשת, תה, דולפינים, האגם המוזהב, סופ"ש עם תום, מי מפחד מוירג'ניה וולף, אוצר יקר, החולה ההודי, אהבה זה לא הכל, היופי כן קובע, כטוב בעיניכם, האמת, מדליה להארי, ברנד'ה, שבטים, סיפור ישן חדש, בית מרקחת שטרן בלום, שעה של שקט, האבא. הספרייה: מלחמת טרויה לא תפרוץ, עקומים, הלילה

הקצר ביותר, ענבי זעם. באר-שבע: איך למדתי לנהוג, לא כולל שינה, מהומה רבה, הרוזן ממונטה כריסטו (מועמד לפרס על עיצוב התלבושות), רוחות, גרין מייל. חיפה: בנות עובדות, הדודה של מנש, כולם היו בני, משהו למות בשבילו, אמנות, גזע, שלא תתעורר הילדה. האופרה הישראלית: האדונית והרוכל, שיץ, חלום ליל קיץ, האיטלקיה באלגיר, אלצינה. קולנוע: הבועה, פרוייקט וידאו דאנס בת שבע. טלוויזיה: על קצות האצבעות. בין עבודותיו בפירסום: קסטרו, פלאפון, בנק לאומי, אורנג', גוטקס, סופרפארם. כמו כן עבד עבור חברות מסחריות ופרוייקטים בחו"ל (רוסיה סין תורכיה).

רועי ירקוני מוזיקה מקורית

מלחין, פסנתרן ומעבד מוסיקלי. מנהיג ההרכב "פאניק אנסמבל". חבר בלהקת נקמת הטרקטור". אלבום EP עם קרני פוסטל: רחוק מדי. עבודות לתיאטרון, בקאמרי: אותלו, מיזרי, הנכד, אהבה ומגפה, הטנק. הבימה: קוריולונוס, 1984 אמא אמרה שאסור. בית ליסין: הר לא זז, הקומה השלישית, מלך הכלבים, לילה אחד מרקוביץ'. גשר: מר ורטיגו, במנהרה. באר-שבע: גרין מייל, דונה פלור ושני בעליה. החאן: גן הדובדבנים, המקצוען, זהו אדם, משחית הסכינים הסיני, שלוש נשים מחכות. חיפה: גזע, תש"ח. המדיטק: מושלמת, דודי שמחה. תיאטרון השעה: לאסוף את השברים, מסביב לעולם ב-80 יום, אוזו ומוזו מרחוב קוקורוזו, הדייג ודג הזהב, האסופית, הברווזון המכוער, הזמיר, האריה והעכבר. תיאטרון הקרון: הגשם של סבא אהרון. תמונע: ביחד, משחקי חברה, תנשמת, מגובה דשא, לפרק ולחבר ת'צורה. תיאטרון בובות: ספר הג'ונגל - אגדה הודית, המסע אל האי אולי, אלמלא, הרוקמת, המעבדה של גברת סטרגה, האבולוציה של האהבה, פרנהיים, אגדת טבע, המוזה של ביאליק. פסטיבל עכו: הדרך לעין חרוד. קבוצת תיאטרון רות קנר: הוא הולך בשדות. קולנוע: פנסיון פראכט, ואריאנט פולגאר, המלחמה האחרונה של ילדי טהרן, מבצע נפתלי, טופו. עבודות מחול, הרמת מסך: אנו, Unter den Linden, רעב. הזירה הבינתחומית: החתונה. פרויקט הזירה. פסטיבל ישראל: מרק אהבה. יצירת מוסיקה, למיצג: פיתום, לאפליקציה Talking friends. עבודות הפקה, נגינה ותזמור: בטיפול, מיתה טובה, חמש שעות מפריז, בוקר טוב אדון פידלמן, שטיסל, תמרות עשן, להוציא את הכלב, לא הבטחתי לך, איזה מקום נפלא, והארץ היתה תוהו ובוהו. זוכה פרס המוסיקה בפסטיבל חיפה הבינלאומי להצגות ילדים 2017 עבור הגשם של סבא אהרון, תיאטרון הקרון.

עמית זמיר תנועה

מורה לתאטרון מחול ויצירה אישית, יוצר וכוראוגרף. בוגר יורם לוינשטיין. בוגר הסדנה להכשרת רקדנים בחיפה. בעל תואר ראשון B.Ed בחינוך למחול ותואר שני M.A בהתמחות כוריאוגרפיה. מעביר סדנאות פשוט לזוז" בתנועה בארץ ובעולם. עיצוב תנועה לתאטרון, בקאמרי: בעל למופת, אותלו, השיבה, מיזרי, הנכד, אהבה ומגפה, וניה, הטנק. הבימה: קוריולונוס, רעל ותחרה, מישהו שישמור עליי, 1984, דבר על מקום המצאם, מניין נשים. באר-שבע: למה לא באת לפני המלחמה?, בין חברים, רומיאו ויוליה, גרין מייל, חתונת הדמים, דונה פלור, הדירה של רוזה, מניין נשים. בית ליסין: הר לא זז, האורחת, הוא הלך בשדות, הקומה השלישית, מלך הכלבים, הסודות, לילה אחד מרקוביץ', שיפוצים. גשר: המחברת הגדולה, רודף העפיפונים, חוות החיות, מר ורטיגו, המנהרה, אלף שמשות זוהרות. החאן: המפלט, סיפור אהבה וחושך, חתונה בשעת מגפה. יידישפיל: כוכבים תועים, מעשיות קלאץ, בישראל ובחזרה. תיאטרון אורנה פורת: הניצחון הסופי, מורה לחיים. מדיטק: לא דובים ולא יער, אי הילדים. סוזן דלל: בובה, סוסי ים, בלאנש. פיקולו איטליה: Miracolo. בתיאטרון CRT איטליה: The Head. כיוצר עבודותיו הוצגו בפסטיבלים רבים:

אינטימאדנס, פסטיבל ישראל, גוונים במחול, מחול אחר, מחול לוחט, פסטיבל מאסטר קלאס מילאנו איטליה, פסטיבל תאטרון פיזי באסן גרמניה ועוד.

אבי יונה בואנו (במבי) עיצוב תאורה

אמנות התאורה של במבי נוגעת בכל תחומי המופע: תיאטרון, מחול, אופרה, מופעי רוק, אופרות רוק, מיזמים ארכיטקטוניים, מיצבי וידאו, מיצגים ואינסטליישנס של תאורה בארץ ובחו"ל. מעצב תאורה לכל התיאטראות בארץ. משמש כמעצב הבית של אנסמבל עתים (רנה ירושלמי): ויאמר וילך, ויסעו ויחנו, מיתוס, וויצק, רומיאו ויוליה, פר גינט. מעצב הבית של תיאטרון גשר, תאורן הבית של להקת בת-שבע. מלווה את עבודותיו של אוהד נהרין בארץ ובעולם. כמו כן האיר את עבודותיהם של: שרון אייל, ענבל פינטו, אבשלום פולק, יסמין גודר. עיצב תאורה ללהקות מחול רבות: בלט קולברג, קארט בלאנש, NDT. עבד עם עשרות להקות בלט ומחול בעולם: בלט האופרה של פריס, הבלט המלכותי הדני, בלט האופרה של הלסינקי, להקת אלווין איילי, גראנד בלט קנדיאן, האברד סטריט שיקאגו, בלט פרנקפורט, בלט האופרה פאריז, בית ספר ג'וליאד בניו יורק, הבארד סטריט שיקאגו, קולברג. עיצב תאורה לכ-70 הפקות אופרה, בארץ ובעולם ביניהן: הילד חולם. האופרות הבלתי נשכחות במצדה: נבוקו, אאידה, כרמן. באופרות של טוקיו, ניס, ליון, ברצלונה, מדריד, בילבאו, קופנהגן, אוראנג'. עיצב תאורה למחזות זמר, הפקות באצטדיונים, הפקות טלוויזיה, מיצבים מוזיאונים ומיזמים אדריכליים. קונצרטים של הפילהרמונית בארץ ובעולם, תחרות האירוויזיון (תפאורה ותאורה). עיצב תאורה לעשרות מוזיקאים: סטיבי וונדר, אל דימילה, ג'ון מקלאפלין, דיזי גילספי, כינה סימון, ג'ניס איאן, צ'יק קוריאה, אימאג'ינישן. בשנות השמונים גר בלונדון, ועבד עם להקות רוק וקונצרטים: בומטאון רטס, בוב גלדוף, לייב אייד באיצטדיון וומבלי, מייק אולדפילד, רוג'ר ווטס, דיוויד גילמור, פיל מנזרה, הקיור, מיטלוף, אריק ברדן, קומודורס, תומפסון טווינס, קלאסיק נובו, חוליו אגלסיאס, ועוד. עיצוב תאורה לתיאטרון הקאמרי: מקבת, הערב מחזמר, החולה המדומה, מלאכים באמריקה, האישה המופלאה שבתוכנו, הנסיכה האמריקאית, הלילה ה-12, הזונה מאוהיו, הבכיינים, רומיאו ואימא, רומן משפחתי, האישה בשחור, שלוש אחיות, המפיקים, אופרה בגרוש, שגעון המוסיקה, קברט, אורזי מזוודות, סטמפניו, איש קטן מה עכשיו?, גורודיש, אופרה בגרוש, ציד מכשפות, מלון רנדוו, המורדים, מיזרי, תיקון, הריון, הנכד, גאון בכלוב, אהבה ומגפה, הטנק, החבדניקים. זוכה פרס שפירא על שפה ייחודית לעולם המחול, פרס ת"א למצוינות, 10 פרסי מעצב השנה בתיאטרון, פרס על הישגים יוצאי דופן במיזם מרכז המבקרים "שרשרת הדורות" בכותל.

גיא רומם וידאו

ממובילי תחום עיצוב התוכן להקרנה בארץ, במגוון תחומים. עיצוב וידאו לתיאטרון, בקאמרי: השיבה, אהבה ומגפה. הבימה: 1984 (זוכה פרס התיאטרון לעיצוב הוידאו) חוזר גורלי, נתתי לה חיי, המורדים. החאן: העולם האחר. תיאטרון השעה: הלב האמיץ של 2017, אירנה סנדלר, סולם יעקב. מוזיאון המדע ירושלים: המסע אל האור. עיצוב וידאו להופעות מוסיקה: שלמה ארצי צימאון, שפויים, אושר אקספרס, שלום חנוך 4 תחנות, שלומי שבן עם הפילהרמונית תרגיל בהתעוררות, יהודה פוליקר אהבה על תנאי, מוזאון החלומות, אפר ואבק, משינה הופעת האיחוד, רומנטיקה עתידנית, עיסקי הרוק'נ'רול, רמי קליינשטיין, הדג נחש, תיסלם, אסתר ראדה, התקווה 6 עיצוב וידאו פסטיבלי מוסיקה: פסטיבל עין גב לזמר עיברי (2010-2019), מופע פסקול המדינה (2018), פסטיבל בום-בוקס (2016), מופע עבודה עיברית בפארק הירקון (2008).

עיצוב ובימוי מיצגים: פסטיבל צלילים בעתיקה בירושלים 2019 פסטיבל הזוהר הדרומי 2018, פסטיבל האור בירושלים 2017, קסם בספארי, Watershow TLV, לילה לבן בנתניה. עיצוב לטקסים ממלכתיים: טקס המשואות 2019, 2015, 2013), פרס ישראל (2009, 2012, 2010), פרס לנדאו לאומנויות ומדעים (2015, 2013, 2011), פרס ספיר לספרות (2017-2019, 2016, 2012), חידון התנ"ך העולמי (2019, 2017, 2016), טקס פרס דן דוד (2011-2019), המבביה טקס הנעילה (2017, 2009). בנוסף עיצוב וידאו עבור מאות מיצגים ואירועים מסחריים של ארגונים וחברות מובילות.

כנען אליאל עוזרת במאי

למדה בבית ברל, אמנות וחינוך. בין עבודותיה כעוזרת במאי, בקאמרי: חברים של חברים, גורודיש, הזאבים, יהודים רעים, כטוב בעיניכם, קרום, מהומה רבה על לא דבר, מיזרי, מתאבל ללא קץ, גדר חיה, שלום לך ארץ. בית ליסין: ההצגה חייבת להיגמר, מלך הכלבים, משרתם של שני אדונים, אוסלו, אפס ביחסי אנוש, בין המילים, זוג. חיפה: הרפתקאות חמור שכולו תכלת, ליל העשרים. באר-שבע: נופים קסומים, דרך השלום, אחד משלנו. מופע היחיד של שלמה בראבא.

משתתפים

עמוס תמם אדיפוס

בוגר סמינר הקיבוצים, בוגר סדנת משחק מול מצלמה של רותי דייכס. משחק בתיאטרון, בקאמרי: הבדלה, קזבלן, חשמלית ושמה תשוקה (עם הבימה), כבוד אבוד, מצחיקונת, איסמעיליה, אותלו, קרוב יותר, גאון בכלוב. תיאטרון ערבי - עברי: בחזרה לסערה. צוותא וסמינר הקיבוצים: מזריץ'. התיאטרון המסחרי: הגליל התחתון, שלושת המוסקטרים. קולנוע: עכשיו או לעולם לא, נזהת אל פואד, שלוש אימהות, גיבורים קטנים, טור אחד לחלום, כידון, ילד טוב ירושלים, לעבור את הקיר, פרדיננד, הלומים, ג'ארהד: חוק השבות. טלוויזיה: השיר שלנו, סברס: תקרא תצליח, מסודרים, אחת אחת אפס, עספור, שביתה, אקסטרים מייקאובר, סרוגים, המדובב, The Spy, ג'ודה, מנאייכ. על משחקו בסדרה מנאייכ זכה בפרס האקדמיה לטלוויזיה בקטגוריית שחקן המשנה הטוב ביותר בסדרת דרמה. זוכה מלגת קרן אמריקה-ישראל למשחק. זוכה פרס האקדמיה על תפקיד ראשי בסדרה אחת אפס אפס.

קרן מור יוקסטה

בוגרת ניסן נתיב תל אביב. משחק בתיאטרון, בקאמרי: מפעל חייו, ראש משוגע, מלאכים באמריקה, חפץ, מבקר המדינה, חברות הכי טובות, ילדים רעים, אשה בעל בית, המלך ליר, הארץ המובטחת, איחש פישר, המאהב, מיזרי, אלוהי הקטל, אהבה ומגפה. הבימה: טרטיף, אמבטיה מיטה פארק. חיפה: סינדרום ירושלים, נישואי פיגארו, מרד המתים. צוותא עם הסטודיו למשחק ניסן נתיב: חלום ליל קיץ. בית ליסין: שחור היה הלילה, בוז לירח, הזוג המוזר. באר-שבע: מירנדולינה, אחים לנשק. תאטרון הפרינג': לופ, רילוקיישן. קולנוע: שורו, יום יום, כלבים לא נובחים בירוק, ביפ, שנת אפס, שבעה, תנועה מגונה, פרינסס, המועדון לספרות יפה של הגברת ינקלובה, בוקר טוב ילד, רכבת קלה, חומס פול טריילר ועוד. טלוויזיה: העולם הערבי, בקצה המכחול, זהו זה (בין המנחים), צו האופנה (מנחת הסידרה), החמישיה הקאמרית, פתיחה 1812, הבורגנים, קצרים, פרשת השבוע, פאפאדיזי, השנים הכי יפות, בובי ואני, יום האם, הפסיכולוגית, קופה ראשית, מי שמע על חווה ונאווה, שב"ס ועוד. פרסים: פרס תא המבקרים בפסטיבל הסרטים חיפה, 1997. פרס ע"ש אברהם בן יוסף מטעם עיריית ת"א על תפקידה בחברות הכי טובות. פרס שחקנית השנה על תפקידה באשה בעל בית. זכתה ב-3 פרסי האקדמיה לטלוויזיה כשחקנית הקומית הטובה ביותר על תפקידה בסידרה קצרים. חברה בקבוצת האמנות ART ESPIONAGE.

מרים זוהר מרופה

כלת פרס ישראל לאמנות הבמה לשנת 1987. הגיעה ארצה ממחנות קפריסין, השתתפה בתיאטרון חובבים אידי שקובץ מקרב המעפילים, שם שיחקה את תפקיד מירנדולינה במחזהו של גולדוני. זמן קצר לאחר מכן התקבלה כשחקנית בתיאטרון הבימה, ושיחקה בין השאר בהצגות: פר גינט, המלך ליר, קיסר וקלאופטרה, אנה כריסטי, ציד המכשפות, איזון עדין, מי מפחד מוירג'יניה וולף?, השושנה המקועקעת, הרובע העתיק, הפרדס, מירל'ה אפרת (שתי הפקות), אלזה, רעל ותחרה, מותו של סוכן, יום הולדת לג'וזפה ועוד. בקאמרי: אקורדיונים, הצלצול האחרון, על האש, ציד מכשפות, רשיון לחיים, מרג'ורי פריים, הנכד, וניה. בית ליסין: מי

מפחד מוירג'יניה וולף?, חמץ, קידוש, שבעה, קופר, כולם היו בני, הרומן הראשון שלי, שבר ענן, ריקוד בשישה שיעורים, האגם המוזהב, הדוד וניה, אמא מאוהבת, אחרון ימיה, מאקסי ואני, מדליה להארי. באר-שבע: אהבה וזיכרון. חיפה: אמא מלכה. קולנוע: שושלת שוורץ, פאריס על המים, ציפורי החול. טלוויזיה: מיי פירסט סוני, משמורת. ד"ר לשם כבוד לפילוסופיה באוניברסיטת בר - אילן, ד"ר לשם כבוד באוניברסיטת תל אביב ובאוניברסיטת בן גוריון. ב-1957 זכתה בפרס קלזנר ובפרס גנסין (מטעם הבימה), על ההצגה אנה כריסטי, ב-1961 זכתה בפרס מועדון מילוא, על ההצגה העושה נפלאות, ב-1980 זכתה בפרס אהרן אשמן לאמנות התיאטרון, על תפקידה בהצגת היחיד הטיוול, באותה שנה זכתה בפרס "ורד הכסף" (מטעם מעריב), בקטגוריית שחקנית השנה, ב-1981 זכתה בפרס מאיר מרגלית, על ההצגה הרובע העתיק, ב-1991 זכתה בפרס רפאל קלצ'קין למשחק. ב-2003 זכתה בפרס התיאטרון הישראלי, על מפעל חיים, ב-2006 קבלה תואר יקירת העיר תל אביב - יפו, ב-2020 זכתה בפרס השחקנית המצטיינת של התיאטרון הקאמרי על תפקידה בהצגה הנכד.

שהם שיינר קריאון

בוגר גרעין תיאטרון של הנח"ל בניהולה של נולה צ'לטון. בוגר יורם לוינשטיין. משחק בתיאטרון, בקאמרי: קזבל, גם הוא באצילים, הפושעים החדשים, גורדיש, עוץ לי גוץ לי, מצחיקונת, אותלו, הרטיטי את ליבי, כטוב בעינכם, שורת המקהלה, אותלו, אניהו, מיזרי, לילה בפריז, גאון בכלוב, גדר חיה, מתאבל ללא קץ, בעיניים שלי, גרושים, הנכד. שיחק בין היתר: במדיטק, בתיאטרון אורנה פורת, תיאטרון ארצי לילדים ולנוער, תיאטרון הנפש. תמונע: According to law, לחם שחור ובננות. קולנוע: אלוטאה. טלוויזיה: מאה שנות ציונות, צומת מילר, מלכות, פגע וברח. זוכה במלגות: קרן שרת, קרן שוש אביגל, קרן שוסהיים, קרן אהוד מנור, זוכה פרס השחקן המבטיח פסטיבל "עיתיד התיאטרון".

נעמה שטרית אנטיגונה

בוגרת יורם לוינשטיין. למדה בבית הספר רימון. במסגרת לימודיה שיחקה בהצגות: המרחק מכאן, רוקדים בלונאסה, מתגלגלים, בייבי בייבי, למה לא באתי לפני המלחמה. משחק בתיאטרון, בקאמרי: אמדאוס, גטו, המלט, זהב טורקי, כנר על הגג, קיזוז, שרוליק, רומן משפחתי, תעלת בלאומילך, גם הוא באצילים, ארוחת טעימות, הילד חולם, קן הקוקיה, הריון, לילה בפריז, בעיניים שלי, כימים אחדים. בפסטיבל חיפה הבינלאומי להצגות ילדים: אבא של עמליה נוסע לאוסטרליה (פרס השחקנית המצטיינת). תיאטרון ארצי לילדים ונוער: בייגלה. קולנוע: העולם מצחיק. טלוויזיה: השועלים, ג'ינג'י, מתים לרגע, האחיות המוצלחות שלי, צימרים. מלגות: קרן שוסהיים, התחרות על שם אורנה בן חורין, התחרות על שם עדי קמרי, התחרות על שם ד"ר שוש אביגל. על תפקידה בסרט העולם מצחיק הייתה מועמדת לפרס אופיר לשחקנית המשנה הטובה ביותר. הייתה מועמדת לפרס התיאטרון הישראלי לשחקנית המבטיחה על תפקידה בהצגה רומן משפחתי בתיאטרון הקאמרי.

מיכאל כורש קורין

בוגר בית צבי. בוגר משחק מול מצלמה רות דייכס. בעל תואר ראשון במתמטיקה וכלכלה מהאוניברסיטה העברית. משחק בתיאטרון, הבימה: מעגל הגיר הקווקזי, בית ספר לנשים, גן ריקי, הנפש הטובה מסצ'ואן (עם באר-שבע), סולו (בשיתוף מת"ן), בשפל, חתולה על גג פח לוחט, הילד חולם, היפוליטוס, ביקור הגברת הזקנה (עם הקאמרי), אמדאוס, החייל האמיץ שוויק, הבחורים בדלת ממול, סירנו, מחול המוות, כריתת ראש, אכזר מכל המלך, על החיים ועל המוות, רצח פוליטי, ההולכים בחושך, הבעל הנצחי, מדריך למטייל בוורשה, יומנה של אנה פרנק, אוהבים את אופל, מותו של סוכן, כתר בראש, בגדי המלך, לב טוב, חתול רחוב, נמר חברבורות, רומנטיקה, משוגעת, טיקוצ'ין/בת-ים (עם תיאטרון פולני), ארוחה עם אידיוט, ביקור הגברת הזקנה, מירל'ה אפרת, אדיפוס: תיאור מקרה, נעצר בחצות, לבד בברלין, ספינינג. תמונע: מחכים לגודו. הספרייה: עיין ערך אהבה. קולנוע: דיזינגוף 99, הפחדנים, הקרב על הוועד, אוונטי פופולו, מי האבא?, ג'נאם ג'נאם, היו לילות, הערת שוליים, סרק סרק, אני ביאליק, מיתה טובה, אוויר קדוש. טלוויזיה: הופה היי, שכנים, קריאת כיוון, נייר עיתון - חשוד ברצח, החבר'ה הטובים, החצר, חלומות מתוקים, שלוה, אשליות, כתב פלילי, עספור, מתלהבת, פולישוק, המדרשה, התחנה, מותק בול באמצע. חתן פרס קלצ'קין. זכה בפרס שמוליק סגל לשחקן משנה בהבימה.

אלון סנדלר פוליניקס

בוגר סמינר הקיבוצים. משחק בתיאטרון, בקאמרי: לילה בפרז, שיגעון המוזיקה, שיער, עוץ לי גוץ לי, הבן, פיטר פן, ניים דרופ - הקאמרי. סולן הפקות: מוגלי. טלוויזיה: אליפים, המלאך השומר שלי, נשואים פלוס, עמוק במים. התיאטרון הערבי - עברי: אֵיכָה. הבימה: למען האמת קברט על פוסט אמת.

דולב אוחנה אטאוקלס

בוגר גודמן. משחק בתיאטרון, בקאמרי: רומיאו ואימא, תיקון, מועדון ז'ואן פסטיבל "כאן ועכשיו" בקאמרי), הטנק. תיאטרון באר-שבע: רק אתמול נולדה, הצעה מגונה. מדיטק: אמיל והבלשים. תיאטרון השעה הישראלי: אהבת הדסה, הכוכבים של סבא, מסביב לעולם ב-80 יום. קולנוע: מילים נרדפות, ימים נוראים.

אבי טרמין נהג

שרת בלהקה צבאית. בוגר החוג לתיאטרון באוניברסיטת תל אביב. משחק בתיאטרון, בקאמרי: תפילה, ראש משוגע, מבקר המדינה, דבר מצחיק קרה, תיקון חצות, חפץ, אטום, קרום, אשכבה, עוץ לי גוץ לי, קוויאר ועדשים, השמיים הם הגבול, האב, מותו של סוכן, כנר על הגג, ינטל, זהב טורקי, קומדיה של טעויות, אורזי מזוודות, קיזוז, כולם רוצים לחיות, אנה, מצחיקונת, פשוט לאהוב, מהומה רבה על לא דבר, השיבה, כימים אחדים. החאן: הדיבוק. הבימה: אהבתו הראשונה של המורה לטבע, המלך מתיא הראשון. פסטיבל עכו: בילי בול הגדול, יצחק הבכין, הימים הנוראים לבועז. טלוויזיה: איצ'ה, מבקר המדינה, זומזום, עספור. הופיע בתוכנית מערכונים עם אלי יצפאן.

נועה טסה ליכאס

בוגרת סמינר הקיבוצים. בוגרת מכינת הנוער בניסן נתיב תל אביב. בוגרת לימודי משחק אצל איקה זהר במרכז הבמה. משחק בתיאטרון, בחיפה: הקומיקאים. תיאטרון יפו: הבית הנקי. מרכז ענב: דו רה מו. בתקופת הלימודים בסמינר הקיבוצים: חיותה, אוכלים ושוטים, הנערות ההולכות בשנתן, דוניה רוסיטה הרווקה, בלוז לחופש הגדול, נסיכת השמש. קולנוע: יותר ממה שמגיע לי.

יותם גת פעיל מטה, שליח

שחקן, קריין ומדבב. בוגר ניסן נתיב. משחק במסגרת הסטודיו: החייל האמיץ שוויק, כריתת ראש, איבנוב.

דוד בן יאיר פעיל מטה, שליח

שחקן ויוצר. בוגר ניסן נתיב. טלוויזיה: פאודה. (עונה 4)

Crew and Cast

OEDIPUS

After Sophocles

A New Version by Robert Icke Hebrew

Version by Eli Bijaoui

Directed by Irad Rubinstain

Set Eran Atzmon

Costumes Oren Dar

Music Roy Yarkoni

Movement Amit Zamir

Lighting Avi Yona Bueno (Bambi)

Video Guy Romem

Manufacturing Effects Yuval Kedem Studio Galileo

Jocasta' Dress Design Studio Hazan Zukerman

Associate Director Cnaan Eliel

Producer Adi Polyak

Cast:

Amos Tamam Oedipus

Keren Mor Jocasta

Miriam Zohar Merope

Itzhak Heskia Teiresias Shoham Sheiner Creon

Naama Chetrit Antigone Michael Koresh Corin

Alon Sendler Polyneices

Dolev Ohana Eteocles

Avi Termin Driver

Noa Tassa Lichas

Yotam Gat/ David Ben Yair Headquarters' Activist, Courier

Technical crew

Production Manager Asaf Fridman/ Halit Ziv-Hadas-Peerl

Stage Manager Ronen Shalev

Lighting Programming Aharon Nahum

Lighting Igor Simonenko/ Silviu Maershon

Sound Naor Izsa'k

Video Avshalom Avioz/ Ilay Heled

Wardrobe Yael Elkin/ Merav Bachari

Props Marcin Jozef Olisiejuk

Makeup The Entire Dept.

Studio Recording:

Cello Karni Postel

Mix Eyal Shindler

Recorded at Jean Zack Studios

First Performance 23.9.2022

Length 1 hour and 45 Minutes, no intermission

הקאמרי

הקאמרי דור חדש

קבוצת הצעירים של התיאטרון הקאמרי. חממה מקצועית ליוצרים/ות ושחקנים/ות צעירים/ות. התיאטרון הקאמרי פרסם קול קורא בחיפוש אחר קולות חדשים ומבטיחים, ואחרי אודישנים רבים נבחרו תשעה שחקנים ושחקניות צעירים לאנסמבל. אליהם מצטרפים יוצרים צעירים מתחום הבימוי, הכתיבה, עיצוב התפאורה והתלבבושות, התאורה, הוידאו והמוזיקה; שזוכים לליווי מקצועי צמוד מיוצרים מובילים.

מנהל קבוצת הצעירים: עמית אפטה

שחקני הקבוצה: תם גל, חן גרטי, דור הררי, תום חודורוב, אוריה יבלונבסקי, רוני נתנאל, מאיה קורן, יעלי רוזנבליט.

בין יוצרי הקבוצה: אלה ניקוליבסקי, עמית לוי, מוריה זרחיה, שירן לוי, אלכס קוכמן, נטע אמיתי, אלון גלינגר, תומר יפרח, יאיר שפירא, ירון אדלשטיין, מתן גורן, גל סבו, ניתאי שלם, סיון פרסלר, מתן פרמינגר.

רפרטואר הקבוצה:

רינגו מאת ירון אדלשטיין, בימוי עמית אפטה שלום לך ארץ מאת מוריה זרחיה ובימויה טרמפולינה מאת מתן גורן, בימוי אלה ניקוליבסקי

תודה מיוחדת לתורמים לקבוצת הצעירים:

CHLECK FAMILY FOUNDATION

דיתי ואלכס לנדסברג

יגאל אהובי

התיאטרון הקאמרי נוסד בשנת 1944 על ידי יוסף וימימה מילוא, רוזה ליכטנשטיין, אברהם בן-יוסף ובתיה לנצט. ב-1971 הפך לתיאטרון העירוני של תל-אביב. בראש התיאטרון מועצת נאמנות הכוללת נציגי ציבור, אנשי רוח ואמני תיאטרון. להקת שחקני התיאטרון מונה כ-60 שחקניות ושחקנים ממיטב אמני הבמה בישראל והצגותיו מבוימות ע"י במאים ידועי שם מישראל ומחוצה לה. הקאמרי מציג כ-6 אולמות: קאמרי 1, 2, 3, 4, קפה תיאטרון, וקאמרי 5 ע"ש סיירוס ומירטל קאצן אולם חזרות והופעות המכיל כ-200 מקומות). על במות אלו עולות כעשר הפקות חדשות מדי שנה, בפני קהל מגוון הכולל כ-40,000 מנויים וכ-1,100,000 צופים בארץ ובחו"ל. התיאטרון הקאמרי נתמך ע"י עיריית תל-אביב-יפו, וע"י משרד התרבות והספורט - מינהל התרבות. הקאמרי החדש נבנה על ידי מפעל הפיס בשיתוף עיריית תל-אביב-יפו.

(לפי סדר הא"ב)

תום אבני

מתן און ימי

אלעד אטרקצ'י

נדב אסולין

רות אסרסאי

מורן ארביב גנס

עופרי ביטרמן

דויד בילנקה

דביר בנדק

אסנת בן יהודה

שמחה ברבירו

רמי ברוך

ישי גולן

נטע גרטי

איה גרניט-שבא

נוי הלפרין

אביגיל הררי

טל וייס

שמואל וילוז'ני

מרים זוהר

יצחק חזקיה

אבי טרמין

הלנה ירלובה

מוטי כץ

יואב לוי

כינרת לימוני

מיה לנדסמן

ערן מור

קרן מור

דנה מיינרט

דודו ניב

נדב נייטס

ירדן ניקפהמה

מיכה סלקטר

אלון סנדלר

מיכל עוזיאל

שרה פון שוורצה

אנסטסיה פיין

אסתי קוסוביצקי

אודיה קורן

עירית קפלן

דרור קרן

שני שאולי

אנדריאה שוורץ

אולה שור-סלקטר

אוהד שחר

נעמה שטרית

שהם שייכר

גלעד שמואלי

דן שפירא

עמוס תמם

הקאמרי דור חדש

קבוצת הצעירים של הקאמרי

(לפי סדר הא"ב)

תם גל

חן גרטי

דור הררי

תום חודורוב

אוריה יבלונובסקי

רוני נתנאל

מאיה קורן

יעלי רוזנבליט

אגודת הידידים של התיאטרון הקאמרי

האכסדרה ע"ש ליזיקה, עמי וטדי שגיא

באכסדרה: פינת פסנתר לקידום פסנתרנים צעירים, קופות התיאטרון,
מכירת ספרים ותוכניות, אוזניות לכבדי שמיעה, קבלות פנים ומפגשים אמנותיים

נשיאת כבוד ראשונה

לאה רבין ז"ל (1993-2000)

יו"ר האגודה

מיכל פורר

מייסדת ויו"ר בשנים

1993-2003

אתי כספי

יו"ר בשנים 2019-2003

ליאורה עופר

מנהלת האגודה

קרן ארזי אורנים

עמיתי כבוד

אונגר יעל ורמי

אנג'ל ענת ואודי

ארקין דוריס ומורי

דותן ורדה ובועז

וולך שרון

זאכר אילנה וראובן

ליזיקה, עמי וטדי שגיא

לנדסברג דיתי ואלכס

לנדסברג יובל

לנדסמן גלית ויוסי

נוסבאום יהודית ורמי

נוסבאום מיכל

עופר ליאורה

עידן רחל ועודד

פורר מיכל ודוד

רודיך נעמי

רייכר דפנה ושי

רכבי מיכל ויובל

שפר נעמה ויגאל

שרצקי מדי ואיזי

Baer Julius

עמיתים

אבידן בריר ברוריה

אבן עזרא קובי

אור תיאודור

אורבך הלוי אדריכלים

אורבך רותי

אורן שרי ותנחום

אורנה וד"ר חיים ואורנה פרלוק

אילין שרה

אימבר ברוריה ויהושוע

אלון מירי ואבי

אללוף שרה

אלקון אסתי ואליעזר

אלקון עידית

אלרואי רונית ואלי

אלשיך נעמי

אסיא נעמי ודויד

אסף רותי ואברהם

אראל אסנת ועמי

באום רינה וגדעון

באומן ניצה וישראל

בירן גינה ודני

בלום ליאורה ומאיר

בן דהן ורד

בנין ישראלה ורם

בר אור רותי ושמואל

בר שלמה

ברנשטיין נתן

ברץ בנימין ויעל

ברק נאווה וזינגר שלום

ברקת אורנה

ברקת חנוך

גבריאלי עדנה

גוט קרן ועזי

גוטמן גלית ואהובי יגאל

גולדברג מירלה ושמעון

גולדשטיין קרן

גורשנטיין רות

גיבלי אלישבע

גייגר שרה ומיכה

גילרמן ג'נס ודני

גלאון חוה

ד"ר סימה אופיר ופרופ'

אבינועם אופיר

דוד גבריאלה

דונרשטיין שלומית ושמואל

דנקנר אורלי ונוחי

דרגנר ורד ואברי

הומינר נעמי ואהוד

הלפר הילה ואמנון

המבורגר אילנה ויאיר

המבורגר חנה וגדעון

הרטמן ואלקס אסתי

הרי רחל ואלי

וולף נורית ודוד

ורטהיים דרורית

זרניצקי יוסי

חברוני צבילינגר מירה ונתן

חודורוב עופר ופארה

טולידאנו נירה

טוקטלי עדנה ודן

טיסונה נעמי ושלמה

טלמור ציפי

טמיר ענת

טמיר רותי ודורון

יוניוב אורן

ילנה ופרופ' סימון ליצין

יפה מיכל ודובי

כהן אהרון ורותי

כהן הילה ודורון

כהן זוסמן מאיר

כהן פיני ופנינית

כוזהינוף רינת ומוטי

כספי אתי ורם

כרמון ציפה ואריק

לאופר מרים

לדנר חיה ורובי

לובצקי תקוה וצבי

לוטן רחל ושאול

לוקץ יסמין

ליאון מלכה ואמנון

לנדאו ליאורה

לנדאו ציפי ויגאל

מדנס שוקי

מטלון מוריאל

מטלון רותי וניסו

מיתר צביה

מנור נורית ויואב

סאמט ורדה וחיים

סגול טובה וסמי

סגול לינדה ויצחק

סגל מרשה ומיכאל

סוארי עדיה ויצחק

סידס אסתי ודני

סיטון נורית ויאשה

סלונים תמי ואורי

סלע יהודית

סלע שרה

עזיאל איתן

עליזה ופרופסור אריאל יפו

פדני ענת ובני

פדרמן יסמין ורן

פולט איתן

פורר איריס וניצן

פיינר רבקה ורוני

פלוישר יפעת ועמירם

פרי נאווה

פרנקל ענת ושמואל

פרשקר דליה

קדוש אילנה ומאיר

קונדה ציפי ואפרים

קוק תדי והלגה

קני אתי ומיקי

קצין יהודית ורוני

קריב אסי

קריב נילי

קרמר דורית ושלמה

ראובני אורלי ומשה

רבינוביץ רונית ואשר

רהב רני והילה

רוגובין נעמי וקובי

רוה תמי ויהודה

רוטלוי נלי ויאירי

רוטנברג דליה ופנחס

רויטמן ריטה ונחום

רייכס חדוה ושי

רמון איבון וג'רי

שביט חסיה

שביט יעל ושבתי

שבס שמעון

שוחט תמר ויורם

שטיאט אילנה וגדעון

שטיר ישראלה ואבי

שטרייט לינדה ואלי

שטרנברג ליאורה ומנחם

שיף אנה ודובי

שלדוב מלכה ואדם

שעשוע חסון רינה

שפיר נבון מירי

שקד שושנה

שקלים פנינה והרצל

שרה וד"ר יעקב גולן

שרון רותי

שרם יוכי ואיציק

שרף רותי ואהרון

תאומים עירית ומושיק

תומרס זיוה ואהרון

מועצת הנאמנות

חולדאי רון – יו"ר

מינקה ליאורה -

יו"ר הועד המנהל

אפרת – צרפתי מיכל

גריפל ערן

ד"ר טובית שלומי

ד"ר ישראל פלג

דואק נחמה

הנדלס משה

וינטר איסי

וישינסקי שלמה

עו"ד סיגל אטרקצ'י

עו"ד רון סמוראי

פון שוורצה שרה

פרופ' גיל פייר

צוקרמן יואב

רו"ח שיף ראובן

רויטל בן אשר - פרץ

רכבי מיכל

—

הועד המנהל

מינקה ליאורה - יו"ר

ד"ר טובית שלומי

פרופ' פייר גיל

צוקרמן יואב

רו"ח שיף ראובן - יו"ר ועדת

כספים וכח אדם

רויטל בן אשר - פרץ

רכבי מיכל

—

ועדת הביקורת

בנצי דל - יו"ר

רו"ח רון ארנרייך

עו"ד, רו"ח רויטל בן נתן

איתי סראג'

נחמה דואק

—

יגאל וינשטיין ז"ל -

יו"ר כבוד של הועד המנהל

כיהן בתפקיד יו"ר הוועד המנהל

בשנים 1984-2014

—

מנכ"לית - יפעת צחי קיראל

מנהל אמנותי - גלעד קמחי

משנה למנכ"ל וסמנכ"ל כספים ומנהל - חביבה הדר

סמנכ"לית שיווק ופיתוח עסקי - ענת ארדיטי

מנהל המחלקה האמנותית - עמית אפטה

מנהלת שיווק חוץ - ענת נתנזון

מנהלת הפקות - עדי פולק

במאי הבית - עירד רובינשטיין

דרמטורג התיאטרון - גור קורן, קרן חובב

דוברות ויחסי ציבור - מינה סימן-טוב

עוזרת מנכ"לית - הדס בלאס, מירי אלגרבל

ע' למנהלת השיווק - גיל חיון

מנהלת אירועים - אנדריאה שוורץ

מנהל תפעול - שי טיאנו

מפיק ראשי - אבי גז

מפיק בפועל - חיים סלע

מנהל ייצור - אמיר עבדי

מרכזת המחלקה הדרמטורגית - ורדית שלפי

רכזת דיגיטל - שיר צ'וקלו

יעוץ משפטי - עו"ד אייל יפה, משרד עו"ד צבי יפה

מנהל "הקאמרי ACADEMY" - אוהד ובר

מח' הנהלת חשבונות - אלינה אבקומוב, גלינה

לרמן, טניה פרצון, סאשה גלדקי

מח' שכר - לימור רוטשילד, סופי וייס

מחלקת מנויים מכירות וקופה ע"ש שולה הגרי

מכירות, מוקד, טלמרקטינג, מחלקת סדרנים

מנהלת - עדי בארי

מחלקת שרות לקוחות - אור מגלד, איתמר עטיה,

יובל ונינו, יונתן ון דייק, ליאור אורמן, מאיה פרסטר,

מירב שטרן, מרינה סלבין, נבו קנת, נעה קפלן, נעם

ברוך, סתיו בוחניק, סתיו ברנר, עידו פטריץ, קארין

צ'יקו, שגיא קרישר, שי סקוט, שיר ראובן, תומר ארב

מחלקת מכירות - אוריאל טל, הראל סעיד, מירי

סבן, נחמה אפשטיין, רינת מור יוסף, שלי לי כתר

מנהלת מחלקת ועדים - דניאל ברנמן פליישמן

מחלקת טלמרקטינג - מנהלת - עינת כהן

אילנה הדר, ברכה שם טוב, גלית קטן, נילי רוסו,

עדה אריאלי, עינת כהן, שולמית זוארץ, שולמית

לבנון אלישע, שני מורן

המחלקה החינוכית - מנהלת - אורטל מרציאנו

רכזת תפעול - יובל לאופר ישראלי

מנהל מחלקת סדרנים - להב נה

מנהלי אולם - דניאל יבין, הדס הורוביץ, זהר מהלב,

זהר קרמן, ליהי ריטנר, מאי דובינסקי, מור ברגמן,

מיה אלדר קטן

מח' פיאות ואיפור ע"ש מליקה שכטר

אחראית מחלקת איפור ופאות ומאפרת -

מיכל שביט-טל . תפירת פאות - אירנה סגל,

מרינה נודל, נטשה אוסמולבסקי

מח' אביזרים - מנהלת - אורלי שנברגר

טל וייס, נועה דותן, סוניה גורקין, סשה חכן, מאיה

בבילה

מתפרה - מנהלת - הדס אבנרי

אביב רון, סבטלנה גוסייב, עפרה טל

נגריה ומסגריה - מנהל - גיל ורטהיימר

נגרים - אורי כהן, תרזה אברהמי

מנהלי הצגות - אסף פרידמן, הילה כהן, הלית זיו-

הדס-פארי, כנען אליאל, נילי בארי, עידו שנון, קארין

סיגל, שרה לבקוביץ

הארכיון ע"ש גרשון פלוטקין

ספרית המחזות ע"ש זאב רייכל מנהל - יורם אמיר

מרכזיה - פאבל קרקוז, שי רפאל, רחל בלשנו

המחלקה הטכנית - מנהל - אבי אינברם

מנהלי במה - אילון מעודד, יוסי כוכבי, יוסי ברכה, עידן

תמנו, רונן שלו, שי לויאן, שחר מלינה, ששון סגרון

צוגים, תכנות והפעלה - דרור שאשא, יוסי סידי

מחלקות תאורה, סאונד ווידאו

מנהל - אהרון נחום

מחלקת תאורה - און כהן, איגור סימננקו, איליה גמבורג,

איליה דיין, אלון בר, אסף גלבר, דני רז, חי אטמזגי, יואב
גינדי, יוסי הררי, טומי עוז עמי, סילביו מאירסון, שגיא חלבה

מחלקת סאונד - מנהל - אייל רייכשטט

אבי אזרייב, איתמר בן זכאי, אלון בלום, אלירן

ביקובסקי, אסף בר, גיזם אוזמיר, טומי שמיר, טניה

נריגינה, ישי חממי, ליזה קורול, נאור איז'ק, עמית

פורז, רדי סיוון, שם בראשי, עידן מאיר, רוקי ביבס

מחלקת וידאו - אחראי - אבשלום אביעוז

אבשלום דוד, אורטל ששון, עילי חלד, קסם ויינברג

מח' אביזרים והלבשה - מנהלת - רקפת יחיאל

אורית דנון, אלה באום, אלינה רזניקוב, גסיקה

קוסניאר, דיאל קלעי, דניאל קנטרוביץ, יערה חלבה,

ליאה אלבז, מיה לוי, מירב בשארי, מרצ'ין אולישיוק,

נועם שלכטר, סנדרה פרוסטבי, עמית עובדיה, רוני

קונפינו, רותי לוי, ריה לידר, שרה כהן, תמר גולן

קרן ליאור תרבות ואמנות לחיילי צה"ל

מנהלת הקרן - מירי מרקוביץ

ועדת ההיגוי – יו"ר אבי נאור

חברי הועדה: אבי אנג'ל, אפרת אברהם-ליבנה, יפעת

צחי קיראל, שלמה וישינסקי, יעל חולדאי, נעם סמל,

זיוה פתיר, אלעזר שטרן, עירית תאומים.

קרן יונה אתינגר והווארד גילמן למחזאות מקורית

מנהלת הקרן - שרון וולך

אנסמבל עיתים) ע"ר)

מייסדת - רנה ירושלמי, כלת פרס ישראל, מנהל

אמנותי - צבי סהר, מנהלת אדמיניסטרטיבית - איילת

דרור, יו"ר ועד העמותה - עו"ד טליה יצחקי, רו"ח

- חיים וורמברנ

מידע

מחלקת מנויים:

טל. 03-6060900 | פקס: 03-6918171

בשעות 08:30-21:00, בימי ו' וערבי חג 08:30-13:00

קופה: 03-6060960 (ישיר ובכרטיס אשראי).

בימי א'-ה' 08:30-20:30, בימי ו' וערבי חג 08:30-13:00,

ו' ומוצ"ש שעה לפני תחילת ההצגה (הזמנת כרטיסים במכירה מוקדמת עד שעה 19:00 בלבד)

מחלקת מכירות (קבוצות ועדי עובדים):

03-6060903/4/5/6

המחלקה החינוכית: 03-6061969

אגודת עמיתי הקאמרי: 03-6061910

כתובת הקאמרי באינטרנט: cameri.co.il

המחלקה לוועדים: 03-6061960, 03-6060926

מנויים נכבדים, בכל פניה יש לציין את מספר המנוי. הכרטיסים נשלחים לטלפון הנייד. אם החלטתם לבטל הזמנתכם נא עשו זאת עד 48 שעות לפני ההצגה, אחרת נאלץ לחייב את כרטיס המנוי. כדי להימנע מעמידה בתור אנו ממליצים להוציא את הכרטיסים מראש. שימו לב לאולם שבו מתקיימת ההצגה. שימו לב! לאחר תחילת ההצגה יופנו המאחרים ליציע בלבד.

בהצגות בקאמרי 3 ובקאמרי 4 למאחרים לא תותר הכניסה, מכיוון שאין יציע למאחרים.

לרכישת כרטיסים:

03-6060960 ,1-700-707-990, 03-6060900

באמצעות כרטיס אשראי, ניתן לרכוש ישירות באתר התיאטרון: cameri.co.il

ניתן לשלוח דואר אלקטרוני לכתובת:

booking@cameri.co.il ונציג השירות יחזור אליכם. לפרטים נוספים אתר הקאמרי: cameri.co.il